

להוסיף על עצמו גם .. "חומריות" ... הוא מושך על עצמו ומגרה את היצה"ר —
 "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"¹⁰⁵ — שירצה לא רק מה שצריך בשביל
 גשמיות הגוף, כי אם גם למלא את הצורך דחומריות הגוף! ...

כב. ויה"ר שהנהגתם של האורחים תהי' הוראה ולימוד ו"דוגמא-חי"
 — בדרכי נועם ודרכי שלום — עבור תושבי המקום, שיתאחדו כולם יחדיו
 להיות בשמחה וטוב לבב, וכפרט ביום השבת, אשר "אין עצב בו"¹⁰⁶, "וביום
 שמחתכם אלו השבתות"¹⁰⁷, ועאכו"כ בשבת מברכים חודש תמוז — חודש
 הגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר גאולתו היא באופן ד"פעולה
 נמשכת".

ולאמיתו של דבר, הרי גם אלו שרואים על פניהם רוגז או דאגה כו' —
 הרי מצד פנימיות נפשם נמצאים גם הם בתנועה של שמחה, כפס"ד הרמב"ם¹⁰⁸
 שרצונו האמיתי והפנימי של כאו"א מישראל הוא — "לעשות כל המצוות",
 למלא את רצונו של הקב"ה, כך שמצד העצם והפנימיות — נמצאים כבר באופן
 של אחרות.

והעיקר — אשר מאחדות זו, נזכה בקרוב ממש לתכלית השלימות בענין
 האחדות — כאשר יקויים היעוד¹⁰⁹ "קהל גדול ישובו הנה", "קהל גדול" (ולא
 "קהילות גדולות") — לשון יחיד דוקא.

וענין זה נפעל ע"י משיח צדקנו — אשר להיותו בחי' היחידה הכללית
 שבישראל¹¹⁰, נפעל על ידו אמיתת ושלימות ענין האחדות דישראל — "קהל
 גדול ישובו הנה".

ובפשטות — גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כעגלא דידין,
 תיכף ומיד ממש.

* * *

כג. מאמר (כעין שיחה) ד"ה אם חפץ בנו ה' גו'.

* * *

כד. נהוג לבאר פסוק בפרשת השבוע עם פירוש רש"י, וכן ענין בהערות
 אדמו"ר על הזהר דפרשתנו, וכן משנה בפרק שלומדים בשבת זו — ע"פ מ"ש
 אדמו"ר הזקן בסידורו "ויש נוהגין כך (לומר פרקי אבות במנחת שבת) כל
 שבתות הקיץ", וכפי שמצינו מאמרי רבותינו נשיאינו משבתות הקיץ (לאחרי
 עצרת) שהתחלתם במשנה מהפרק שלומדים באותה שבת, ולאחרונה —

¹⁰⁵ ראה של"ה שער האותיות אות י (סה, רע"ב). ¹⁰⁶ ירושלמי ברכות פ"ב סה"ז. תוד"ה מאן
 דאמר — מו"ק כג, ב. ¹⁰⁷ ספרי בהעלותך י. י. ¹⁰⁸ הל' גירושין ספ"ב. ¹⁰⁹ ירמ"י לא.
 ז. ¹¹⁰ סה"מ תרכ"ז ע' טז. תרצ"ט ע' 207. ובכ"מ.

בלתי מוגה

מתעכבים גם על הלכה בשיעור היומי ברמב"ם.

בנוגע לפירוש רש"י — ישנה "קלאַץ-קשיא" המתעוררת בלימוד פשטות הכתובים עם פירוש רש"י, ולא יתכן שבן חמש למקרא לא יתעכב על קושיא זו, מכיון שהיא בולטת לעין:

בהתחלת פרשתנו¹¹¹ — כותב רש"י: "למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים, לפי שלקחה על עסקי דבה שדברה באחי, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר", כלומר, שרש"י קורא את המרגלים בשם "רשעים". ובפסוק שלאח¹¹² — "כולם אנשים" — מפרש רש"י: "כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו". ואין זו סתירה למ"ש לפניו "ורשעים הללו כו" — שהרי מדגיש ש"אותה שעה כשרים היו", בשעה ששלחם משה, אבל אח"כ נעשו "רשעים".

אמנם, כשלומדים את הפסוק "ויקרא משה להושע בן נון יהושע"¹¹³, ומפרש רש"י ש"נתפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים" — מתעוררת קושיא עצומה:

מכיון שהתפלל על יהושע י-ה יושיעך מעצת מרגלים, מוכח, שכבר אז (בעת ששלחם) חשש משה שהמרגלים מטכסים עצה רעה, ולכן התפלל על יהושע — י-ה יושיעך מעצת מרגלים [משא"כ אילו לא הי' מקום לחשש בדבר — לא הי' לו להתפלל על זה, שהרי אמרו חז"ל¹¹⁴ "לעולם אל יפתח אדם פיו כו"'], וא"כ, הרי זה בסתירה למ"ש רש"י בהתחלת הענין "אותה שעה כשרים היו"??

ובכלל — גם לולי הסתירה בדברי רש"י — תמוה הדבר: מכיון שמשש חשש שהמרגלים מטכסים עצה רעה, עד כדי כך, שהוצרך להתפלל י-ה יושיעך מעצת מרגלים — א"כ, כיצד יתכן ששלח אותם במצב כזה??

כה. גם צריך להבין:

א) מדוע משתמש רש"י בלשון "מרגלים" — "למה נסמכה פרשת מרגלים כו", "י-ה יושיעך מעצת מרגלים", וכיו"ב — הרי בכל הפסוקים שבפרשה לא נזכר אף פעם הלשון "מרגלים"??

הלשון "מרגלים" נזכר בהפטרה — "וישלח יהושע . . שנים אנשים מרגלים גו"¹¹⁵, אבל: נוסף לכך שהבן חמש למקרא לא למד עדיין את ההפטרה,

(111) יג. ב. (112) פסוק ג'. (113) פסוק ט"ז. (114) ברכות יט, סע"א. רש"ג. (115) יהושע ב, א.

[ב"חדר" שבו למדתי — לא למדו ילדים קטנים את ההפטרה, ועכ"פ — לא בפעם הראשונה שלומדים פרשת שלח, לפני שסיימו חמשה חומשי תורה פעם אחת. — יש מקומות שנהגו ללמד את ההפטרה לקטנים עם הטעמים כו', כדי שידע לקרוא את ההפטרה כשיתנו לו "מפטיר", שהרי קטן יכול לעלות למפטיר ולהפטיר בנביא¹¹⁶. אמנם, אצל חסידים — לא נהגו לתת מפטיר לקטן, אא"כ במקרים יוצאים מהכלל כו'].

הרי, מזה גופא שבהפטרה נאמר הלשון "מרגלים" (בנוגע ליהושע), ואילו בפרשה (בנוגע למשה) לא נאמר הלשון "מרגלים" — מוכח שיש חילוק ביניהם, היינו, שיהושע שלח "מרגלים", ומשה לא שלח "מרגלים", אלא אנשים סתם. וא"כ, מדוע משתמש רש"י בלשון "מרגלים"??

(ב) רש"י מדגיש את הענין ד"עצת מרגלים" — "י-ה יושיעך מעצת מרגלים", "כלב . . נשתטח על קברי אבות שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם"¹¹⁷. ולכאורה, ה" מתאים יותר להשתמש בלשון הכתוב — "דבה", "ויוציאו דבת הארץ גו"¹¹⁸ [כפי שכותב רש"י בהתחלת הענין: "למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים לפי שלקתה על עסקי דבה כו", וכן בהמשך הענין¹¹⁹: "להוציא דבה נתכונו"], או בלשון הרגיל בכגון דא — "חטא" (חטא המרגלים), ומדוע בחר רש"י בלשון "עצה" — לשון שאינו רגיל בכגון דא?

וכמדובר כמ"פ שהביאור בדברי רש"י צריך להיות באופן המובן בפשטות לבן חמש למקרא — שהרי פירוש רש"י הוא "פשוטו של מקרא", "אני לא באתי אלא לפשוטו של מקרא"¹²⁰, ועד כדי כך, שבנוגע ל"שנים מקרא ואחד תרגום", "הקורא בפירוש התורה שמפרש כל מלה ומלה יותר מפירושו של התרגום . . לומד כל הפרשה עם פרש"י ה"ז מועיל יותר מהתרגום"¹²¹ [אבל לא נהגו כן, אלא "מנהג ישראל" לקרוא "שנים מקרא ואחד תרגום" דוקא], ומכיון שכן, בודאי שדברי רש"י צריכים להיות מובנים בפשטות, גם לבן חמש למקרא.

כו. בהערות אאמו"ר על הזהר דפרשתנו¹²² מביא את דברי הזהר¹²³ "קדש הקדשים רתמן שכינתא שריא וכפרת וכרובים וארון כו", וכותב אאמו"ר: "נקטו בסדר הזה שכינה כפרת כרובים וארון, הוא כמ"ש בפ' תרומה¹²⁴ ונועדתי לך שם כו' היינו שכינה שריא, מעל הכפרת מבין שני הכרובים אשר על ארון העדות, היינו הסדר כפרת כרובים ארון. ובסוף פ' נשא

116) שו"ע אדה"ז אר"ח סרפ"ד ס"ח. 117) פרשתנו שם, כב. 118) שם, לב. 119) שם, כג. 120) פרש"י בראשית ג, ח. וראה שם, כד. 121) שו"ע אדה"ז שם סרפ"ה ס"ב. 122) לקוטי לוי"צ ע' שעה. 123) פרשתנו קסא, ב. 124) כה, כב.

צדקה בפעמים רבות ולא בפעם א' ובכת אחת, גם כאשר הסך הכולל אחד הוא, מכיון שכל מעשה ופעולה מזכך את הנפש וחוקק בה את מדת הנדיבות, ועד"ז בשאר ענינים דוגמתם —

אונן בקבוקי משקה מהתוועדות זו עבור מסיבות הנ"ל, ועי"ז משתפים את המתוועדים כאן עם כל אלו שיתוועדו במסיבות הנ"ל, גם אלו שלא ישתתפו בגופם.

וכרגיל בכגון דא — יחלקו מהמשקה בין המתוועדים כאן, הן מצד קדושת השבת, והן כדי לשתף אותם, והשאר — יחלקו בעת המסיבות הנ"ל. ויה"ר שמסיבות וכינוסים אלו יהיו באופן ד"כינוסן של צדיקים הנאה להם והנאה לעולם"136,

ועי"ז ממהרים ומזרזים את קיום היעוד³⁹ "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", שאז לא יהיו בעולם אלא עניני טוב וקדושה,

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי "כולה משקה" (כפתגם אדמו"ר הזקן¹³⁷).

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוקי משקה להרב שמחה שי' צירקינד (לאחרי שמזג "לחיים" לעוזרים) — עבור ה"דינער" של צא"ח במאנטריאל, ולהרב ירחמיאל שי' בנימינסון (לאחרי שמזג "לחיים" לעוזרים) — עבור ה"דינער" של "צבאות השם".

אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא".]

* * *

ל. הביאור בפרש"י:

כאשר הבן חמש למקרא לומר את פרטי הסיפור אודות שליחות המרגלים — מתעוררת אצלו שאלה פשוטה¹³⁸:

מהו גודל חטאם של המרגלים — מכיון ששלחם משה כדי לראות את הארץ ואת העם היושב עליה, א"כ, מה פשעם ומה חטאתם שסיפרו מה שראו, דברים כהווייתן?!

בכל דבריהם של המרגלים מצינו רק תשובות על כל מה שביקש משה לדעת:

על שאלתו "את הארץ מה היא . . הטובה היא אם רעה"¹³⁹ — השיבו: "זבת חלב ודבש היא"¹⁴⁰, וגם הביאו מפרי הארץ, "וזה פרי"¹⁴⁰, כפי שצום

136) סנהדרין עא, סע"ב — במשנה, במדב"ר פט"ו, יח. 137) המשך וככה תרל"ז רפמ"ו, סה"ש תשי"ד ע' 129. 138) ראה גם רמב"ן ריש פרשתנו. 139) פרשתנו שם, יח"ט. 140) שם, כז.

בלתי מוגה

משה: "ולקחתם מפרי הארץ"¹⁴¹.

[דרך אגב: רש"י¹⁴¹ מפרש ש"שמונה נטלו אשכול, אחד נטל תאנה ואחד רמון, יהושע וכלב לא נטלו כלום, לפי שכל עצמם להוציא דבה נטונו, כשם שפרי' משונה כך עמה משונה". וענין זה דורש ביאור: מכיון שנצטוו ע"י משה "ולקחתם מפרי הארץ"¹⁴² — מדוע "יהושע וכלב לא נטלו כלום"? ואם מפני כוונתם של שאר המרגלים (להוציא דבה כו') — יכלו הם להביא מתוך כוונה טובה, כפי שהיתה כוונתו של משה באמרו "ולקחתם מפרי הארץ"].

על שאלתו "העם היושב עלי' החזק הוא הרפה"¹⁴³ — השיבו: "עז העם היושב בארץ... וגם ילידי הענק גר"¹⁴⁴.

ועל שאלתו "ומה הערים אשר הוא יושב בהנה הבמחנים אם במצרים"¹⁴⁵ — השיבו: "והערים בצורות גדולות מאד"¹⁴⁴.

וכן מה שאמרו "הארץ אשר עברנו בה לתור אותה ארץ אוכלת יושבי' היא"¹⁴⁶ — הרי גם זה שייך לסיפור הדברים אודות תכונתה של הארץ, וגם עובדה זו היתה נכונה, שהרי זה מה שראו עיניהם — "בכל מקום שעברנו מצאנום קוברי מתים"¹⁴⁷. — האמת היא ש"הקב"ה עשה לטובה כדי לטרדם באבלם ולא יתנו לב לאלו"¹⁴⁷, אבל אעפ"כ, מניין להם לדעת זאת?! הם צריכים לספר מה שראו עיניהם!

וא"כ, מה פשעם ומה חטאתם שסיפרו מה שראו עיניהם — דברים כהווייתן — כאשר היתה זו המטרה שבעבורה שלחם משה, שיספרו מה שראו עיניהם?!

וכדי לבאר זאת¹⁴⁸ — מוסיף רש"י ומדגיש את הלשון "מרגלים", וכן "עצת מרגלים", כדלקמן.

לא. אודות הענין ד"מרגלים" — למד כבר הבן חמש למקרא בפ' מקץ¹⁴⁹ בנוגע ליוסף ואחיו: "ויאמר אליהם (יוסף לאחיו) מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם ויאמרו אליו לא אדוני ועבדיך באו לשבר אוכל... כניסו אנחנו לא היו עבדיך מרגלים".

ומזה יודע בן חמש למקרא שדרכם של "מרגלים" להערים ולהסתיר את האמת — למצוא סיבה מסויימת למטרת בואם, "לשבר אוכל" וכיו"ב, תוך כדי העלמת הסיבה והמטרה האמיתית — "לראות את ערות הארץ".

וזהו גם תוכן הענין ד"עצת מרגלים":

(141) ש.ס. כ. (142) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 92-93. (143) ש.ס. יח. (144) ש.ס. כח. (145) ש.ס. יט. (146) ש.ס. לב. וראה רמב"ן ריש פרשתנו. (147) פרש"י עה"פ. (148) ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 141 ואילך (באופן אחר). (149) מב. ט ואילך.

הלשון "עצה", כמו: "עוצו עצה גוי"¹⁵⁰, וכיו"ב — מורה על הצורך בהמצאת תחבולה, לעשות דבר מסויים מתוך כוונה נסתרה ונעלמה שלא תודע לאויב, וכיו"ב.

וענין זה מתאים ושייך ל"מרגלים" ("עצת מרגלים") — דמכיון שצריכים להערים ולהסתיר את מטרת בואם, עליהם לטכס עצות ותחבולות כיצד יצליחו למלא את משימתם באופן שלא יצליחו לגלות את מזימתם.

ומובן, שאין הכוונה ל"עצה רעה", כי אם לעצם הענין ד"עצה". הקשורה ושייכת לתכונתם של "מרגלים", שצריכים לטכס עצות ותחבולות, לעשות את מעשיהם מתוך כוונה נעלמה ונסתרת, כנ"ל.

לב. עפ"ז מובן מה שרש"י מוסיף ומדגיש את הלשון "מרגלים" (שלא נאמר בכתוב), וכן "עצת מרגלים" — שבוה מבאר רש"י מה הי' החטא שבדבר:

שליחותם היתה "לתור את ארץ כנען"¹⁵¹, כלומר, לראות את הארץ ולספר מה שראו, ותו לא מידי; אמנם, בנוגע לפועל — שינו והוסיפו על שליחות זו, בכך שראו את עצמם כ"מרגלים", שיש להם "עצת מרגלים", היינו, שמלבד המעשה בפועל יש להם גם כוונה ומחשבה נעלמת כו', ובנדו"ד בא הדבר לידי ביטוי בכך שחשבו להסיק מסקנות מהשליחות "לתור את הארץ", ויביעו את דעתם ומחשבתם כיצד יש להתנהג בפועל.

וכאמור, "עצת מרגלים" אינה "עצה רעה" דוקא, ובנדו"ד, אין הכוונה שחשבו מלכתחילה לומר לבני"י "לא נוכל לעלות אל העם"¹⁵² — ח"ו לומר כן, ובפרט ש"כשרים היו"; החסרון הי', איפוא, בכך שחשבו שמלבד מעשה השליחות, "לתור את הארץ", יוסיפו להביע את חוות-דעתם בענין הכניסה וכיבוש הארץ, כפי שיתקבל אצלם לאחרי שיראו את הארץ (אפילו אם זוהי "עצה טובה", כמו: לעלות ולהכנס בדרך פלונית וכיו"ב) — דבר שלא נכלל במסגרת השליחות, שנשלחו אך ורק כדי "לתור את הארץ" (מעשה בפועל בלבד), ולא להסיק מסקנות ולהביע חוות-דעת ("עצת מרגלים").

ונמצא, שחטאם של המרגלים התחיל בכך ששינו בדבר השליחות — שכן, משה שלחם "לתור את הארץ" ותו לא מידי, והם שינו בשליחות זו בכך שחשבו להסיק מסקנות על דעת עצמם, ע"ד ובהתאם לתכונתם של "מרגלים", שמלבד הפעולה שלהם (ובנדו"ד — מעשה השליחות "לתור את הארץ") ישנה גם "עצת מרגלים" (ובנדו"ד — הכוונה להסיק מסקנות).

ומכיון ששינו בדבר השליחות בענין עיקרי כזה — בטלה שליחותם, כפי

(150) ישע"י ח, י. (151) פרשתנו שם, יז. (152) שם, לא.

שמצינו בהלכה¹⁵³ (ומובן גם בשכלו של בן חמש למקרא) שכאשר השליח משנה את השליחות בענין עיקרי (לא רק הוספה בפרט מסויים) — הרי גם כאשר השינוי הוא לטובה, בטלה השליחות.

יש מפרשים¹⁵⁴ שחטאם של המרגלים הי' בכך שמלבד סיפור הדברים (בהתאם לשליחותם) — הוסיפו ואמרו: "לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו"¹⁵². אמנם, תירוץ זה אינו מספיק — שהרי האמירה "לא נוכל לעלות גו'" היתה לאחרי ש"ויהם כלב . . ויאמר עלה נעלה וירשנו אותה"¹⁵⁵, ומזה גופא משמע שעוד לפני"ז הי' כבר ענין בלתי-רצוי¹⁵⁶. ולכן, בהכרח לומר שהחסרון הי' בכך שחשבו מלכתחילה להסיק מסקנות, מלבד סיפור העובדות עצמם.

לג. ע"פ האמור לעיל, מובן, שתפלתו של משה על יהושע "י-ה יושיעך מעצת מרגלים" אינה כסתירה לכך ש"אותה שעה כשרים היו":

"עצת מרגלים" אינה מוכרחת להיות עצה רעה, כאמור, שיכולה להיות גם עצה טובה, ובנדוד, אי-אפשר לומר שהכוונה בזה ל"עצה רעה", כי: (א) "אותה שעה כשרים היו", (ב) לא יתכן שמשה ישלחם בה בשעה שחושד שיש להם "עצה רעה".

אלא ודאי היתה תפלתו של משה "י-ה יושיעך מעצת מרגלים" — ביחס לעצם הענין ד"עצת מרגלים", היינו, שלא יוסיף מאומה על השליחות, גם לא עצה טובה.

ובנוגע לעצה רעה — לא עלתה על דעתו של משה אפשרות כזו (שאז בודאי לא הי' שולחם), שכן, אף שידע שתכונתם של "מרגלים" היא "עצת מרגלים", מ"מ, מכיון ש"אותה שעה כשרים היו", לא חשד שעלולים לטכס עצה רעה ח"ו.

ואעפ"כ, בפועל ממש נכשלו כו', ואכן הגיעו ל"עצה רעה", וזאת — לאחרי שהי' אצלם כללות הענין ד"עצת מרגלים", שמזה נשתלשלה אח"כ "עצה רעה". משא"כ יהושע, מכיון שהתהלל עליו משה "י-ה יושיעך מעצת מרגלים", לכן, קיים את השליחות מבלי להוסיף "עצת מרגלים", ובמילא, לא נכשל בעצה רעה.

לד. אמנם, עדיין צריך להבין: מכיון ש"כשרים היו" — כיצד יתכן שמהענין ד"עצת מרגלים" נדרדרו כל כך עד שנכשלו ב"עצה רעה", שאמרו "לא נוכל לעלות גו'!"?

והביאור בזה — ע"פ מה שלמד כבר הבן חמש למקרא לפני"ז:

(153) רמב"ם הל' שלוחין ושותפין פ"א ה"ב ואילך. שו"ע חו"מ סקפ"ב ס"ב ואילך. (154) רא"ם. (155) שם. ל. (156) ראה גם פי' הגו"א.

בפ' וישלח¹⁵⁷ למד הבן חמש למקרא שכאשר יעקב התכוון לפגוש את עשו — "התקין עצמו לשלשה דברים, לדורון לתפלה ולמלחמה".

ולכאורה אינו מובן: בתפלתו להקב"ה אומר יעקב "ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'"¹⁵⁸, וא"כ, ה' צריך להיות בטוח שהקב"ה יצילו מיד עשו, ולשם מה הוזקק ל"דורון" (שבגלל זה "אף הוא שרוי בכעס שה' צריך לכל זה"¹⁵⁹), ועאכו"כ ל"מלחמה", עד שאמר "אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו גו'"¹⁵⁷, היינו, שקיימת אפשרות כזו ח"ו?!

והביאור בזה — שחשש שמא גרם החטא: "ירא אני שמא משהבטחתי נתלכלכתי בחטא ויגרום לי להמסר ביד עשו"¹⁶⁰.

ועפ"ז מובן גם הקס"ד של המרגלים — וכמכ"ש וק"ו: אם יעקב אבינו חשש שיתכן שימסר ביד עשו ח"ו בגלל שנסתפק שמא נתלכלך בחטא, הרי בנדר"ד, מכיון שידעו המרגלים שאכן ה' חטא בפועל (לא רק ספק "שמא נתלכלכתי בחטא"), ולא סתם חטא, אלא חטא הכי חמור — חטא העגל, הרי בודאי — חשבו המרגלים — שגרם החטא ולא יוכלו לעלות כו'.

ולכן, למרות ש"אותה שעה כשרים היו" היתה אפשרות ונתינת-מקום שיגיעו למסקנא כזו — ואדרבה: מסקנא זו נתקבלה אצלם בגלל ש"כשרים היו", דמכיון שלפי דעתם לא יעשה הקב"ה נס מפני שגרם החטא, הרי בודאי שאסור להעמיד בסכנה ששים ריבוא בני"י!

ואף שידעו שהקב"ה הבטיח להכניסם לארץ — סברו המרגלים שבמצב ההוה אינם ראויים שהקב"ה יעשה להם נס שיוכלו לכבוש את הארץ, ולכן, צריכים עדיין להתעכב במדבר, ללמוד תורה ולקיים מצוות ולחזור בתשובה כו', עד שיהיו בטוחים שנתקבלה תשובתם כו', והקב"ה יעשה להם נס שיוכלו להכנס לארץ.

לה. בנוגע לפרקי אבות — הקשר דפרק שלישי עם שבת זו:

הלימוד דפרקי אבות הוא — בשבתות שבין פסח לעצרת, ולאחרי עצרת — מתחילים מחזור חדש בלימוד פרקי אבות.

ובשבת זו — השבת השלישית לאחרי עצרת — לומדים פרק שלישי דמסכת אבות, הבא לאחרי פרק ראשון ופרק שני — כידוע שסדר הפרקים הוא בדיוק, ונפק"מ להלכה — בנוגע למחלוקת ואח"כ סתם כו', שכן, במסכת אחת יש כדר למשנה¹⁶¹.

והרגשה מיוחדת בנוגע למספר דשלישי — מכיון שזוהי השבת האחרונה ד"חודש השלישי" (כנ"ל בארוכה).

¹⁵⁷ לב, ט ובפרש"י. ¹⁵⁸ שם, יג. ¹⁵⁹ פרש"י שם, כב. ¹⁶⁰ פרש"י שם, יא. ¹⁶¹ ב"ק קד סע"א.